

har. Vi er i Stand til at imødekomme et Ønske fra den svenske Regerings Side om midlertidigt at udlåne den noget af vore Beholdninger, fordi man i Sverige for Øjeblikket har Brug derfor og Sverige først faar sine Tilførsler senere. Naar man sammenligner vor Stilling med Stillingen i vore Nabolande, tør jeg paastaa, at vi ikke er ugunstigere stillede end disse. Vi har alle Vanskeligheder at kæmpe imod. Jeg tror, at man kan sige, at de nordiske Rigers Regeringer nogenlunde har fulgt samme Retning med Hensyn til Landenes Forsyninger. Jeg kan naturligvis, naar jeg i Dag har hørt det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) supplere det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), ikke andet end dybt beklage, at disse to ærede Medlemmer ikke har kunnet overtage i August Maaned den samlede Regering i de 3 nordiske Riger. Da vilde Forholdene naturligvis have set bedre ud alle Steder.

Men hvad er det da, man ønsker, der nu skal ske? Ja, det ærede Medlem for Horsens Landkreds ønsker, at Maksimalprisen skal ophæves, men det ærede Medlem maa mene noget mere. Han maa mene, at Regeringen skal undlade at erhverve ved Køb eller ved Ekspropriation dansk Rug til Opbevaring til den Pris, der nu tilbydes. Det er ganske givet, at den Diskussion, der er rejst paa Foranledning af Forespørgselen, i nogle Egne — jeg har ikke Beretninger fra alle Steder — har medført, at man trods Amtmandens Opfordring om at afhænde Korn har holdt sine Tilbud tilbage. I det Øjeblik, man gaar ind til en Rigsdagsforhandling, hvis Formaal er højere Rugpriser, er det givet, at man holder sine Tilbud om Salg tilbage. Det ærede Medlems Ønske er altsaa, at vi skal ophæve Maksimalprisen, men ikke nok dermed. Vi skal afstaa fra det, som er Sagens egentlige Kærne, vi skal afstaa fra at indkøbe eller ekspropriere Korn til Opbevaring i de forskellige Amter til den angivne Pris. Jeg vil sige, at jeg anser det for ganske nødvendigt, at der sker Indkøb af Korn til Oplagring i de forskellige Amter. Denne Oplagring tænkes at skulle finde Sted udelukkende til Brug for Befolkningen i de Amter, hvorfra Kornet hentes; der flyttes saaledes ikke Korn fra det ene Amt til

det andet. Det er Korn til Amtets Befolknings Forbrug i den sidste Del af Høstaaret, der ønskes opsamlet og opbevaret. Det ærede Medlem ønskede altsaa, at alt dette nu skal gives fuldkommen frit Løb. Det ærede Medlem har i Henseende til, hvorledes han forstaaer Værdien af dansk Korn, og hvilken Pris der skal sættes derpaa, angivet, at Udlandets Markedspris vilde være i høj Grad medbestemmende, og det ærede Medlem har angivet, at denne Pris vilde naa til 30 Kr. Jeg siger, at det Køb, som Staten har foretaget den 13. Januar, viste en anden Tendens. Den Gang var der kalkuleret til 26 Kr., men det er muligt, at det ærede Medlem faar Ret, at Prisen vil naa 30 Kr. Det ærede Medlem vil derefter se, at naar denne Diskussion er endt, og hvis hans Paastand paa Overgang til Dagsordenen vedtages, og Maksimalprisen ophæves, og man afstaaer fra Ekspropriation, har den danske Rug pludselig faaet frie Tøjler, saa er den oppe i 28 Kr., idet vi holder os 2 Kr. under det Maksimum, som det ærede Medlem har angivet som det ønskelige. Det er altsaa det, det ærede Medlem ønsker, at den danske Rug skal op omkring denne Pris, men Brødet skal ikke koste det, som denne Pris betinger, idet Staten skal indkøbe til den virkelige Markedspris og derefter med Tab udlevere Kornet igen.

Men det kan selvfølgelig ikke blive en Foranstaltning udelukkende for Brødets Vedkommende. Vi har allerede set, at Andelsslagterierne mente, at det samme burde være Tilfældet med Fedtet. De skriver — det er maaske derfra, det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) har sin Idé eller omvendt —, at det naturlige vilde være ikke at træffe en Aftale om, at vor Udførsel af Fedt skulde gaa frit, men at man til det hjemlige Forbrug skulde holde en lavere Pris. Nej, lad os hellere opkøbe her i Landet til Udlandets Priser og lade Staten betale Forskellen. Det er Fedtet til Brødet. Men hvorfor i Alverden skal Andelsslagterierne og Kornproducenterne være de eneste, for hvem denne Foranstaltning gælder? Hvorfor skal vi ikke ophæve den Aftale, vi har med Sukkerindustrien? Den er dog ganske urimelig; lad dog Sukkeret stige til den Pris, som